

Arrest

nr. 229 678 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 25 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De heer C. M., met de Guinese nationaliteit en in bezit van een F-kaart en verzoekster dienden in 2016 een aanvraag in om toegelaten te worden om in het huwelijk te treden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 9 november 2016 de huwelijksvoltrekking, onder andere omdat uit het onderzoek blijkt dat het huwelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning en mijnheer C. M. omwille van zijn sociaal zwakke positie een makkelijk slachtoffer kan zijn voor mensen die misbruik willen maken van de verblijfsrechtelijke voordelen die een huwelijk kan opleveren.

Op 21 april 2017 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Verzoekster werd uitgenodigd voor de betekening van het bevel, maar bleek al opnieuw vertrokken te zijn naar het buitenland.

Verzoekster diende op 19 juni 2017 een visumaanvraag lang verblijf (type D) in bij de Belgische ambassade in Dakar. De referentiepersoon betrof de heer C. M. Ter staving van de aanvraag legde verzoekster een huwelijksakte voor afgeleverd te Conakry, Guinea. Bij beslissing van 19 februari 2018 werd de afgifte van het visum lang verblijf geweigerd op grond van artikel 27 WIPR en de niet-erkenning van de huwelijksakte.

Verzoekster kwam alsnog opnieuw naar België.

Op 29 oktober 2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand Antwerpen het buitenlands huwelijk te erkennen. Hij weigerde eveneens de erkenningsakte voor de erkenning van het ongebooren kind door de heer C. M. op te maken.

Verzoekster werd 14 januari 2019 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij stelde hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 224 311 van 26 juni 2019 werd dit beroep verworpen.

Verzoekster maakte op 18 november 2019 het voorwerp uit van een administratief verslag n.a.v. illegaal verblijf. Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies L, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

Verzoekster werd op 19 november 2019 gehoord en vulde hiertoe, bijgestaan door een tolk, een vragenlijst hoorrecht in.

Op 20 november 2019 nam de verwerende een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 19.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

[...]

+ minderjarig kind S. A. J. °18.02.2019

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene dient samen met haar zoontje S. A. J. terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Op 29.07.2016 diende betrokkene te Antwerpen een huwelijksverklaring in met de heer C. M. °1.07.1994, die de Guineese nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 9.11.2016 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als Dhr Camara Mory wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het beroep dat betrokkene op 14.12.2016 tegen de weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg heeft ingediend, houdt dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM in. De weigering van een huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Betrokkene huwde vervolgens met de heer C. M. in Guinee op 22.03.2017. Hun aanvraag om dit buitenlands huwelijk in België te laten erkennen werd op 29.10.2018 door de burgerlijke stand van Antwerpen geweigerd, nadat was vastgesteld dat dit buitenlands huwelijk niet gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene verblijft illegaal in België samen met haar zoontje S. A. J. °21.12.2018. Op 31.07.2018 werd een onderzoek opgestart naar de schijnerkenning van betrokkene's toen nog ongeboort kind door de heer C. M. °1.07.1994. Op 10.10.2018 werd de erkenning geweigerd door de burgerlijke stand van Antwerpen, daar uit hun onderzoek bleek dat de erkenning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat er sprake is van een duurzame gezinsband. Vervolgens deed betrokkene op 24.07.2019 te Hemiksem een aanvraag tot erkenning van haar zoontje door de heer C. M.. Aan betrokkene werd op 29.01.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13 van 14.01.2019). Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte, een verklaring van een wettelijke samenwoning of de erkenning van een kind van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkene's uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van de erkenning van haar kind door de heer C. M..

Bovendien blijkt uit contacten met de gemeente Hemiksem dat op korte termijn de erkenning opnieuw zal worden geweigerd.

Betrokkene legt nu een reeks foto's neer van de heer C. M. met het kind en van hun drieën om de gezinsband aan te tonen en er wordt de band van de heer C. en het kind, waarbij wordt verklaard dat hij een goede band heeft met het kind.

Uit deze documenten, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame gezinsband. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat er sprake is van een duurzame gezinsband tussen betrokkene haar zoon en de heer C. of dat er sprake is van een hechte band tussen het kind en de heer C.. Tevens worden er verklaringen voorgelegd van betrokkene's schoonmoeder, de vroedvrouw, familieleden van C. M. en een vriendin van de familie. Deze verklaren dat er sprake is van een hechte relatie tussen betrokkene en de heer C. en dat hij betrokkene is bij de zorg en opvoeding van het kind. Deze verklaringen op eer kunnen echter niet aanvaard worden als een bewijs van een duurzame gezinsband gezien het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen.

Het feit dat betrokkene samenwoont met meneer C. geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Het feit dat betrokkene officieel gehuwd is in Guinee met C. M. geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Ook het gegeven dat betrokkene haar huwelijk in België wilde laten erkennen en ook in België officieel gehuwd wil zijn, geeft haar geen recht op verblijf. Een repatriëring

naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene's zoon in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar zoon en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan.. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn moeder, die op eigen risico, ondanks hun preciaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bovendien is betrokkene's zoon nog geen jaar oud. De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat hij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat hij niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het feit dat betrokkene inwoont bij de familie van haar partner kan een terugkeer van betrokkene naar Guinee niet in de weg staan. Betrokkene behoort immers niet tot het originele kerngezin van deze familie. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Guinee vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene's ouders nog in Guinee wonen. In die zin vormt een terugkeer naar haar land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pijn zou hebben omdat ze besneden is. Betrokkene verklaart ook dat ze pijn heeft als ze gewoon zit. Betrokkene toont echter niet aan dat dit haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2019 dat haar betekend werd op 29.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2019 dat haar betekend werd op 29.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 18.02.2019 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging

om gebruik te maken van deze mogelijkheden en gaf tijdens het gesprek aan niet terug te willen gaan naar Guinee.

Op 29.01.2019 werd door de gemeente Hemiksem aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Op 28.02.2019 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van dit bevel bij de RVV. Dit beroep werd echter verworpen door de RVV op 26.07.2019.

Betrokkene verklaart dat ze niet naar België gekomen is omwille van problemen met haar land maar omwille van haar man. Ze verklaart dat haar familie in Guinee in armoede leeft en ze daarom niet kan terugkeren. Ze verklaart tevens dat ze haar kindje niet alleen kan opvoeden. Ze verklaart dat ze niet wil en kan terugkeren omdat ze er niets heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pijn zou hebben omdat ze besneden is. Betrokkene verklaart ook dat ze pijn heeft als ze gewoon zit. Betrokkene toont echter niet aan dat dit haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
[...]"

Er werd haar diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

Bij arrest nr. 229 138 van 22 november 2019 verwierp de Raad de vordering tot schorsing ingesteld bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies L van 18 november 2019 op grond van de vaststelling dat inmiddels de thans bestreden beslissing was tussengekomen.

2. Bevoegdheid van de Raad

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5 § 4, derde lid van dezelfde wet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De Raad is derhalve niet bevoegd in de mate dat de vordering is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 14 van het Verdrag tegen foltering, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt door haar te willen verwijderen naar haar herkomstland terwijl ze ernstige medische gronden heeft aangevoerd die erop wijzen dat zij aan een behandeling in strijd met deze bepaling wordt onderworpen. Zij stelt dat de verwerende partij ervan op de hoogte is dat zij genitaal verminkt werd en daar veel pijn van ondervindt, zelfs als ze zit. Zij betoogt dat volgens het EHRM FGM een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en dat dit door verschillende andere mensenrechteninstellingen wordt beaamd. Bovendien, zo stelt zij, gaat het ook om de schending van het verbod op discriminatie, het recht op een zo goed mogelijke lichamelijke en psychische toestand en in de meest extreme gevallen van het recht op leven. Het maakt ook een vervolgingsgrond uit in het kader van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster schetst verder de nefaste gevolgen van de genitale verminking op fysiek, seksueel en mentaal vlak, op korte en op lange termijn, en betoogt dat één en ander leidt tot de conclusie dat deze gevolgen zo verstrekkend zijn dat er sprake is van een blijvende, levenslange foltering en een voortdurende schending van de mensenrechten van de slachtoffers die telkens weer getriggerd worden in de socioculturele omstandigheden van hun land van oorsprong en hun familiale omstandigheden zodat het gaat om een voortdurende en permanente vervolging. Zij stelt dat zij medische en psychologische bijstand nodig heeft en dat zij geen toegang heeft tot die bijstand in Guinee. Zij verwijst naar het arrest Paposhvili van het EHRM en de daarin bepaalde drempel voor artikel 3 van het EVRM en stelt dat deze drempel wordt behaald nu zij riskeert zonder de juiste behandeling van de gevolgen van haar genitale verminking onmenselijk behandeld te worden. Desalniettemin heeft de verwerende partij geen enkel onderzoek gevoerd naar verzoeksters medische situatie, de behandelingsmogelijkheden en de verwachte gevolgen van repatriëring, terwijl zij rekening had moeten houden met de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling, de toegankelijkheid ervan en de afstand tot waar zij deze behandeling kan genieten. Indien er daarna nog twijfels zouden rijzen, dan dienen er garanties te worden gevraagd aan het herkomstland.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- of gezinsleven niet louter een juridische kwestie is maar een feitenkwestie, waarbij de persoonlijke banden tussen de gezins- en familieleden worden ingeschat, en dit zowel voor wat betreft de partnerrelatie als de ouder-kindrelatie. Het EHRM oordeelt dat het begrip gezin niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op een erkend huwelijk, maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten. De banden tussen de partners dienen dus voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om de standvastigheid van een relatie te bepalen in het licht van artikel 8 van het EVRM kan onder ander rekening worden gehouden met het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie, het al dan niet uiten van toewijding en engagement ten aanzien van elkaar bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben. Het is correct, zo stelt verzoekster, dat zij en haar echtgenoot momenteel niet gehuwd zijn naar Belgisch recht, maar zij zijn wel officieel gehuwd in Guinee. Verzoekster woont samen met haar man in bij haar schoonmoeder, zij leven al die tijd als man en vrouw en hebben samen een zoontje dat ze samen opvoeden en verzorgen. De beslissingen om het huwelijk eerst te weigeren en vervolgens de erkenning ervan te weigeren mag dan wel een contra-indicatie uitmaken, het is slechts één element terwijl het volgehouden gezinsleven, het samenwonen en het samen hebben van een kind feitelijk vaststaat. Ook wat betreft de weigering van de erkenning van verzoeksters zoontje door haar man moet worden gezien in het licht van de rechtspraak van het EHRM die de feitelijke ouderschapsrelatie laat primeren. Deze relatie moet dus worden onderzocht indien het ouderschap in functie van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt betwist. Er moet daarbij rekening worden gehouden met het feit dat de ouders met het pasgeboren kind samen geleefd hebben en er zorg voor gedragen hebben. Het gedeelde genot van de ouder-kindrelatie is een fundamenteel aspect van het gezinsleven. In het arrest Marckx oordeelde het EHRM dat artikel 8 van het EVRM geen verschil maakt tussen een legitiem en illegitiem gezinsleven en wordt niet gekeken naar de wettige band tussen ouder en kind, maar naar de verantwoordelijkheid die genomen werd vanaf de geboorte en de zorg die geboden werd. Verzoekster reikt een aantal elementen aan die de verwerende partij had moeten onderzoeken om te bepalen of er sinds de geboorte van hun kind een gezinsleven bestaat tussen haar, haar echtgenoot en haar kind: zij leerden elkaar kennen in Guinee in 2016, zijn in maart 2017 officieel gehuwd in Guinee en wonen sinds maart 2018 samen, op 21 december 2018 is hun kindje geboren en haar echtgenoot was nauw betrokken bij de zwangerschap, ging telkens mee naar de gynaecoloog, droeg de medische kosten, zorgt sinds de geboorte van hun zoontje dagelijks voor hem en deed al het mogelijke om het kindje te erkennen. Deze elementen tonen een gezinsleven aan; de verwerende partij geeft overigens ook aan dat zij op de hoogte is van dit gezinsleven.

Verzoekster stelt verder dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten. Zij verwijst naar de artikelen 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de rechten van het kind (IVRK), naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, geeft een theoretische uiteenzetting en betoogt dat artikel 24.2 een onderzoeksplicht met zich meebrengt. Ook verwijst zij naar het arrest Jeunesse van het EHRM waarin duidelijk wordt gesteld in welke mate de lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren. Zij leidt hieruit af dat een kind niet mag worden gescheiden van zijn ouders tenzij in overeenstemming met toepasselijk recht, onder voorbehoud van rechterlijk toezicht en indien het noodzakelijk is in het belang van het kind. In casu is het zoontje van verzoekster en haar man van deze laatste gescheiden om hem te verwijderen naar Guinee, zonder dat beslist werd of deze scheiding in overeenstemming is met het hoger belang van het kind. Niet alle partijen werden daarbij betrokken of gehoord, en dit maakt een schending uit van artikel 9 en 10 van het IVRK. Verzoekster verwijst nog naar rechtspraak van het EHRM en conclusies van het VN Kinderrechtencomité om haar standpunt te staven dat kinderen niet mogen worden gescheiden van hun ouders en dat dit een onrechtmatige inmenging in het recht op familieleven uitmaakt. Indien de jongste verzoeker met zijn moeder, verzoekster, naar Guinee wordt verwijderd en een inreisverbod van drie jaar heeft, dan zal hij de eerstkomende drie jaar niet bij zijn vader kunnen doorbrengen. Zelfs al zou het zoontje een visum krijgen voor België, dan zou hij moeten kiezen tussen zijn vader en zijn moeder. De vraag is dus niet of hij zich kan aanpassen in Guinee, maar waarom hij wordt gescheiden van zijn vader en of dit in zijn hoger belang is of niet.

3.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond

waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest.

Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel wat volgt:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Hoewel de bescherming onder deze bepaling absoluut is, ontslaat zij er verzoekster niet van om aannemelijk te maken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden haar beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster betoogt -en dit wordt door de verwerende partij niet betwist- dat verzoekster genitaal werd verminkt. Een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan dit dus niet voorkomen.

Verzoekster wijst er op dat een vrouw die genitaal verminkt is het voorwerp uitmaakt van een permanente vervolging omwille van de verstreckende gevolgen op fysiek, psychologisch en seksueel niveau.

Dienaangaande moet er in eerste instantie op worden gewezen dat zij tot op heden op deze gronden geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, niettegenstaande het gegeven dat zij reeds in 2016 voor een eerste keer in België verbleef en zij minstens sedert februari 2019 wordt bijgestaan door een raadsman die zeer vertrouwd is met het vreemdelingenrecht. Dit kan niet anders dan worden beschouwd als een tegenindicatie voor het door haar geschetste reële risico op een onmenselijke behandeling op grond van het gegeven dat zij in het verleden het slachtoffer was van genitale verminking. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoekster reeds een eerste keer België had verlaten en was teruggekeerd naar haar land van herkomst nadat de huwelijksvoltrekking tussen haar en de heer C. M. was geweigerd op 9 november 2016 én gelet op het feit dat, toen haar op 14 januari 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zij in het kader van haar beroep hiertegen en waarin zij werd bijgestaan door dezelfde raadsman op geen enkel moment gewag maakte van een schending van de problematiek die zij nu schetst en de daaruit voortvloeiende schending van artikel 3 van het EVRM.

Voorts kan evenmin aan de vaststelling worden voorbijgegaan dat verzoekster, waar zij betoogt dat zij medische en psychologische bijstand nodig heeft die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen, zij op geen enkele wijze aantoonst dat zij tijdens haar verblijf in België wordt behandeld, opgevolgd of bijgestaan voor de gevolgen die zij draagt van de genitale verminking. Evenmin heeft zij een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op medische gronden, terwijl artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dergelijke mogelijkheid voorziet.

Al deze vaststellingen, samengenomen met het gegeven dat verzoekster slechts verwijst naar algemene informatie zonder meer, terwijl het haar toekomt om aan te tonen dat er in haar individuele geval ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, leiden tot de vaststelling dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond. Aangezien verzoekster, ook toen zij werd gehoord op 19 november 2019, niet méér verklaarde dan dat zij pijn heeft omdat ze besneden is, toont zij niet aan dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd dat deze pijn niet aantoonst dat dit haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst of dat er geen afdoende onderzoek is geweest naar een mogelijke schending van de voormelde bepaling, temeer nu zij, zoals reeds gezegd, in het kader van het beroep tegen het voorgaande terugkeerbesluit daarvan geen enkele melding had gemaakt. Deze vaststellingen volstaan om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in zoverre deze betrekking heeft op de gezondheidstoestand van verzoekster, als niet ernstig af te doen. Een schending van artikel 14 van het Anti-folterverdrag ligt evenmin voor.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en het hoger belang van het kind ex artikel 24 van het Handvest, samengenomen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet het volgende worden vastgesteld:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu is de volgende vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeksters vermeende gezinsleven en het hoger belang van haar zoontje de bestreden beslissing niet in de weg staat. Daarbij moeten de volgende uitgangspunten in herinnering worden gebracht:

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoekster geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Wat dit laatste aspect betreft, blijkt dat de vermeende partner van verzoekster, die in het bezit is van een F-kaart, en verzoekster in 2016 een aanvraag indienden om toegelaten te worden om in het huwelijk te treden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, dat de huwelijksvoltrekking werd geweigerd op 9 november 2016, dat verzoekster daarop terug vertrok naar het buitenland, dat zij op 19 juni 2017 een visumaanvraag lang verblijf (type D) indiende bij de Belgische ambassade in Dakar, met als referentiepersoon de heer C. M., met wie zij inmiddels in Guinee zou zijn gehuwd, dat op 19 februari 2018 de afgifte van het visum lang verblijf werd geweigerd op grond van artikel 27 WIPR en de niet-erkenning van de huwelijksakte, dat verzoekster alsnog naar België terugkeerde, dat op 29 oktober 2018 de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen weigerde het buitenlands huwelijk te erkennen en dat hij eveneens weigerde de erkenningsakte voor de erkenning van het ongeborn kind van verzoekster door de heer C. M. op te maken. Verzoeksters voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar onregelmatige verblijfsstatus in België en zij diende er zich bewust van te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Zij reisde immers naar België zonder in bezit te zijn van het nodige visum.

De verwerende partij heeft niet alleen de voormelde gegevens en de erkenningsweigeringen in rekening gebracht, maar heeft zich ook gebogen over de stukken die verzoekster heeft bijgebracht om te trachten

de feitelijke gezinsband tussen haarzelf, de heer C.M. en haar zoontje aan te tonen. Zij is evenwel van mening gebleken, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, dat deze stukken de duurzame gezinsband niet aantonen omdat de neergelegde foto's momentopnames zijn, en er niet uit kan worden afgeleid dat er een duurzame en hechte band bestaat tussen verzoeksters zoon en de heer C., en met betrekking tot de drie voorgelegde verklaringen oordeelde de verwerende partij dat het verklaringen op eer betreft die een gesolliciteerd karakter hebben. Zij heeft daaraan nog toegevoegd dat het feit dat de betrokkenen samenwonen niet volstaat in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift de elementen die erop zouden wijzen dat er wel degelijk een feitelijke gezinsband en een ouder-kindrelatie bestaat tussen haarzelf, haar zoontje en de heer C.M., maar zij toont niet aan dat de verwerende partij, in het licht van de weigeringen tot erkenning van het huwelijk en tot erkenning van het kind van verzoekster door de heer C.M., die een contra-indicatie vormen voor het bestaan van een gezinsleven nu noch de huwelijksband vaststaat, noch de juridische afstammingsband, op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorgelegde stukken en het samenwonen op zich niet volstaan om alsnog een gezinsleven met de heer C.M. in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen aannemen.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Aangezien hiervoor reeds is gebleken dat noch juridisch, noch feitelijk, de ouderschapsband tussen de heer C.M. en het zoontje van verzoekster is aangetoond, maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar kind zal worden gescheiden van één van zijn ouders. Verder toont zij niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij bij de beoordeling van het hoger belang van haar zoontje heeft vooropgesteld dat het kind bij zijn moeder kan blijven teneinde de gezinseenheid niet te schaden. Gelet op de jonge leeftijd van het kindje toont zij verder niet aan dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat niet is aangetoond dat een terugkeer naar verzoeksters land van herkomst een dermate verstorend effect zou hebben op hem dat dit zou indruisen tegen zijn belangen, temeer nu het verblijf in België niet stabiel is. Verzoekster brengt hier geen concrete argumenten tegen in.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij haar situatie en het hoger belang van haar zoontje zou hebben miskend bij de totstandkoming van de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM, noch dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat en om welke reden de heer C. M. haar en haar zoontje niet zou kunnen vergezellen naar Guinee, nu hij dezelfde nationaliteit heeft en hij zelfs naar Guinee afreisde om daar met verzoekster te huwen, nadat de huwelijksvoltrekking werd geweigerd in België. Daarover bevraagd ter terechtzitting stelt haar raadvrouw uitsluitend dat dat niet de manier is. Dit volstaat uiteraard niet om aannemelijk te maken dat er hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven in beider land van herkomst te beleven.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster op het eerste gezicht niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM zowel bekeken vanuit haar voorgehouden gezinsleven als het hoger belang van haar zoontje. Aangezien uit niets blijkt dat aan de artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een ruimere invulling zou moeten worden gegeven, volstaat deze vaststelling om ook deze middelonderdelen af te wijzen.

3.2.2.3. Verzoekster heeft geen onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen aangetoond. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Uit het voorgaande volgt dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde die moet zijn vervuld op de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS